

Instrucțiuni preliminare pentru cine vrea să-și întoarcă ceasul

Julio Cortázar

Gândește-te la asta: când ți se dăruiește un ceas, ți se dăruiește de fapt un mic infern desăvârșit, un lanț de trandafiri, o închisoare de aer. Nu ți se dă numai ceasul, la mulți ani și sperăm să te țină că-i marcă bună, elvețiană cu montură de rubine; nu ți se dă numai acest mărunț cioplitor de piatră, pe care să ți-l legi la încheietura mâinii și să-l porți mereu cu tine. Ți se dăruiește – și ei nu știu, asta-i groaznic că nu știu – ți se dăruiește un alt fragment fragil și precar din tine însuși, ceva care-i al tău dar nu e corpul tău, pe care trebuie să ți-l legi de corp cu cureaua lui ca un braț mic și deznădăjduit atârându-ți de încheietura mâinii. Ți se dăruiește datoria de a-l întoarce în fiecare zi, obligația de a-l întoarce ca să fie mai departe un ceas; ți se dăruiește obsesia de a fi atent la ora exactă în vitrinele magazinelor de bijuterii, la radio, la serviciul telefonic. Ți se dăruiește frica să nu-l pierzi, să nu ți se fure, să nu-ți cadă pe jos și să se spargă. Ți se dăruiește marca lui, și asigurarea că e o marcă mai bună decât celelalte, ți se dăruiește tendința de a-ți compara ceasul cu celelalte ceasuri. Nu ți se dăruiește un ceas, tu ești cel dăruit, pe tine te oferă pentru ziua de naștere a ceasului.

(Julio Cortázar, *Sfârșitul jocului*, București, Editura pentru Literatură Universală, 1969: 288; traducere de Irina Ionescu și Dumitru Țepeneag)